

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 450/2018-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, Bratislava, zastúpenej advokátmi JUDr. Danielom Lipšicom, LL.M., Štefánikova 15, Bratislava, a JUDr. Petrom Kubinom, Štefánikova 15, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 12. januára 2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 9. marca 2018, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti BENCONT COLLECTION, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti BENCONT COLLECTION, a. s.,

Vajnorská 100/A, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátmi JUDr. Danielom Lipšicom, LL.M., Štefánikova 15, Bratislava, a JUDr. Petrom Kubinom, Štefánikova 15, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 12. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie z 12. januára 2018“) v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 9. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie z 9. marca 2018“).

Zo sťažnosti vyplýva, že právna predchodkyňa sťažovateľky (Poštová banka, a. s.) sa návrhom doručeným okresnému súdu 18. augusta 2017 domáhala od povinného [REDAKOVANÉ] vymoženía sumy 4 770,08 € s príslušenstvom na základe exekučného titulu – rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská a mediačná, a. s., Dunajská 15, Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“) sp. zn. PM-R/0915/0224 z 20. júna 2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok z 20. júna 2016“).

Okresný súd napadnutým uznesením z 12. januára 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh Poštovej banky, a. s. (ďalej len „oprávnená“), na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) zamietol a oprávnenej trovy exekučného konania nepriznal.

O sťažnosti oprávnenej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 12. januára 2018 okresný súd rozhodol napadnutým uznesením z 9. marca 2018 tak, že ju zamietol. V napadnutom uznesení z 9. marca 2018 sa stotožnil so závermi obsiahnutými v napadnutom uznesení okresného súdu z 12. januára 2018, v zmysle ktorých bola rozhodcovská doložka posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka, na základe ktorej rozhodoval rozhodcovský súd ako nepríslušný orgán, čo malo mať za následok vydanie právne nulitného aktu.

Svoju aktívnu legitímáciu na podanie sťažnosti sťažovateľka odôvodňuje zmluvou o postúpení pohľadávky voči povinnému č. V/2017 z 10. októbra 2017, na základe ktorej bola pohľadávka (pôvodne) oprávneného voči povinnému postúpená na ňu.

Zdôrazňujúc rovnosť oboch účastníkov záväzkového právneho vzťahu, sťažovateľka namieta, že v konaní pred okresným súdom došlo k uprednostneniu záujmov povinného pred jej záujmami, čím malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže okresný súd *de iure a de facto* „znemožnil sťažovateľke akokoľvek ďalej uplatniť svoje právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku všeobecného súdu...“.

Sťažovateľka s poukazom na nevyhnutnosť ústavne konformného výkladu § 53 ods. 3 písm. f) bod 1 Exekučného poriadku argumentuje, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov je jediným „nástrojom, ktorým je možné dosiahnuť zrušenie tuzemského rozhodcovského rozsudku. Teda ani príslušný exekučný súd v exekučnom konaní nie je oprávnený zrušiť rozhodcovský rozsudok.“.

Prihliadajúc na závery obsiahnuté v náleze ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 499/2012 a na záväzné stanovisko, ktoré je súčasťou uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2014, sťažovateľka namieta, že okresný súd svojím postupom korigoval v jej neprospech už rozhodcovským súdom zistený skutkový stav, pričom jej neumožnil riadne sa vyjadriť k vykonaným dôkazom, čím porušil jej základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka ďalej argumentuje, že v dôsledku napadnutých uznesení okresného súdu z 12. januára 2018 a 9. marca 2018 nemá k dispozícii efektívny nástroj na vymoženie pohľadávky voči povinnému, ktorá tvorí súčasť jej majetku, a preto napadnutými

uzneseniami došlo zároveň podľa nej aj k porušeniu jej základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie o následne o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jej základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 12. januára 2018 v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu z 9. marca 2018, napadnuté uznesenie okresného súdu z 9. marca 2018 zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom zároveň sťažovateľke prizná úhradu trov konania, ktoré jej vznikli v súvislosti so zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 12. januára 2018 a uznesením okresného súdu sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 9. marca 2018.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 uznesením okresného súdu sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 12. januára 2018

Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom z 12. januára 2018, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vydanému vyšším súdnym úradníkom z 12. januára 2018 mohla sťažovateľka podať sťažnosť (čo aj využila), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť okresný súd (sudcom). Právomoc okresného súdu

rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky vylučuje uplatnenie právomoci ústavného súdu vo vzťahu k tejto časti sťažnosti, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 9. marca 2018

Sťažovateľka v tejto časti sťažnosti predovšetkým namieta, že okresný súd podľa jej názoru rozhodol arbitrárne, napadnuté uznesenie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými námietkami právneho predchodcu sťažovateľky uvedenými v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 12. januára 2018. Taktiež jej nebola daná možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. V dôsledku toho malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 9. marca 2018.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou

takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Účelom základného práva na súdnu ochranu článku 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie vecí [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prejednanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Z judikatúry EŠLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá má základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že okresný súd rozhodol arbitrárne, keď uznesením sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 9. marca 2018 zamietol sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 12. januára 2018. Sťažovateľka argumentuje, že okresný súd jej nedal možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, najmä ku skutočnosti, že

rozsudok rozhodcovského súdu z 20. júna 2016 bol vyhodnotený ako ničotný akt. V dôsledku toho jej mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, a tým malo dôjsť aj k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Vychádzajúc z námietok sťažovateľky, ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu z 9. marca 2018, v ktorej sa uvádza:

«... Vyššie citované ustanovenie § 53 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 04. 2017 súdu ukladá povinnosť ex offio preskúmať návrh na vykonanie exekúcie a jeho prílohy, a to vrátane exekučného titulu a spotrebiteľskej zmluvy a všetkých ďalších zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, prirodzenou súčasťou tohto preskúmania je zisťovanie toho, či bola medzi zmluvnými stranami platne uzavretá rozhodcovská zmluva. V opačnom prípade by zákonodarca nezveril súdu oprávnenie zamietnuť návrh na vykonanie exekúcie, ktorá sa má vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore, z dôvodu, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov (§ 53 ods. 3 písm. f) bod 1. Exekučného poriadku). V prípade neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky, rozhodcovský súd nemôže prejednať a rozhodnúť medzi účastníkmi spor a vydať rozhodcovský rozsudok, ktorý by mal predstavovať exekučný titul.

Súd dáva za pravdu oprávnenému, keď tvrdí, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 zákona č. 244/2002 Z. z., má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, a teda že súd je povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. Na druhej strane však aj z konštantnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /napr. uznesenie sp. zn. 5 Cdo 16/2013 zo dňa 24. 10. 2013, sp. zn. 2 ECdo 106/2013 zo dňa 30. 01. 2014 a sp. zn. 8 ECdo 3/2013 zo dňa 27. 11. 2013/ vyplýva, že súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk

zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej ako aj materiálnej. V nadväznosti na uvedené je potrebné poukázať aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. 01. 1997 sp. zn. 3 Cdo 164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“ Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy /vid' napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 122/2011 z 09. 02. 2012/. Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež v uznesení sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13. 10. 2011 /publikovanom pod R 46/2012/ vyslovil právny názor, že pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd /vid' napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 ECdo 3/2013 zo dňa 27. 11. 2013/. Len platná rozhodcovská doložka môže totiž založiť právomoc na konanie rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní. Pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok /porovnaj R 46/2012/. Ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Vo svojej podstate by išlo o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Podľa názoru súdu sú uvedené závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vzhľadom na príbuznosť právnej úpravy plne použiteľné aj po novele Exekučného poriadku účinnnej od 01. 04. 2017.

Na základe vyššie uvedeného súd konštatuje, že aj v danej veci bol postup súdneho úradníka, ktorý skúmal, či bola rozhodcovská zmluva uzavretá v súlade s osobitnými predpismi, opodstatnený a súladný so zákonom, a to bez ohľadu na skutočnosť, že došiel k inému záveru, ako rozhodcovský súd. Keďže tento jeho postup nebol preskúmaním vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia,

vyšší súdny úradník si ani „neuzurpoval právomoc v rámci exekučného konania vstupovať do už ukončeného nachádzacieho konania“ tak, ako to tvrdí oprávnený.»

V ďalšej časti napadnutého uznesenia sa okresný súd podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vyjadril k námietke sťažovateľky, že jej bola odňatá možnosť vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, keď uviedol:

„Oprávnený ďalej v sťažnosti namieta konštruovanie nového skutkového stavu bez účasti oprávneného a odňatie možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu, na základe ktorého vyšší súdny úradník dospel k odlišným právnym záverom ako rozhodcovský súd v základnom konaní. Na tomto mieste súd opakovane poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v uznesení sp. zn. 3 Cdo 146/2011 zo dňa 13. 10. 2011 /publikovanom pod R 46/2012/, že pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Pokiaľ teda Exekučný poriadok uložil súdu zamietnuť návrh na vykonanie exekúcie v prípade, že sa má exekúcia vykonať na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore a spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky podľa osobitných predpisov (§ 53 ods. 3 písm. i) bod I. Exekučného poriadku), vyšší súdny úradník bol povinný na základe oprávneným predložených dôkazov skúmať rozhodcovskú zmluvu bez ohľadu na jej posúdenie a z toho vyplývajúce posúdenie otázky právomoci rozhodcovským súdom. Vyšší súdny úradník nevykonával iné dôkazy než tie, ktoré mu predložil samotný oprávnený v zmysle § 48 ods. 4 písm. d) Exekučného poriadku, pričom oprávnený na základe vyššie uvedenej výslovnej právnej úpravy mohol očakávať opätovné posúdenie tejto otázky. Oprávnený mal možnosť vyjadriť sa k platnosti rozhodcovskej zmluvy a taktiež vyjadriť svoje námietky k skutkovým zisteniam vyššieho súdneho úradníka vyvedeným z listinného dôkazu predloženého oprávneným a k právnym záverom z toho vyplývajúcim aj v podanej sťažnosti, pričom v danej veci oprávnený možnosť podať sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie aj využil a v podanej sťažnosti okrem iného vyjadril aj svoj nesúhlas s právnymi závermi vyššieho súdneho úradníka o neplatnosti rozhodcovskej doložky /porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 7/2013 zo dňa 22. 01. 2014/. Oprávnený v podanej

sťažnosti však nenavrhol žiadne dôkazy na vyvrátenie skutkových zistení, ktoré vykonal vyšší súdny úradník. Pokiaľ oprávnený tvrdí, že postupom vyššieho súdneho úradníka došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, súd konštatuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov /IV. ÚS 252/04/ a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi /I. ÚS 50/04/. Súd ďalej konštatuje, že z napadnutého uznesenia nevyplýva, že by vyšší súdny úradník preskúmaval súlad obsahu rozhodcovského rozsudku s hmotnoprávnou úpravou tak, ako to tvrdí oprávnený. V danej veci taktiež súd nezistil namietaný rozpor postupu vyššieho súdneho úradníka s ustanovením § 215 C. s. p. (bez konkretizácie, v čom má rozpor spočívať). Na základe uvedeného má teda súd za to, že sťažnosť oprávneného v tomto smere nie dôvodná.“

V záverečnej časti napadnutého uznesenia z 9. marca 2018 sa okresný súd vyjadril k vyhodnoteniu vzťahu, ktorý vznikol medzi oprávnenou (právnou predchodkyňou sťažovateľky) a povinným, pričom zdôraznil, že išlo o spotrebiteľský vzťah, a to na základe nasledujúcej argumentácie:

„Z predložených dôkazov nevyplýva, že povinný je podnikateľským subjektom a že by bol pri uzatváraní zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom oprávnený pri jej uzatváraní konal v rámci svojej obchodnej činnosti a poskytol povinnému úver v rámci vykonávania svojej obchodnej činnosti, túto finančnú službu prijal povinný ako spotrebiteľ, ktorý bol pri uzatváraní zmluvy o úvere jednoznačne v pozícii slabšej zmluvnej strany a nemal možnosť osobitne vyjednať zmluvné podmienky vzhľadom na vopred predtlačенý text formulára. V danom prípade neboli teda pochybnosti o spotrebiteľskom charaktere uzatvorenej zmluvy o úvere.

Následne po vyhodnotení právneho vzťahu medzi oprávneným a povinným ako spotrebiteľského, vyšší súdny úradník postupoval správne, keď pristúpil k posudzovaniu rozhodcovskej doložky z hľadiska, či bola individuálne dojednaná. Vyšší súdny úradník svoje závery v tomto smere oprel o skutočnosť, že rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ

osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami...“

Na základe citovaných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu z 9. marca 2018 ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v ňom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami právneho predchodcu sťažovateľky, pričom zaujal ústavne konformný postoj k problému oprávnenia a zároveň aj povinnosti exekučného súdu riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy, pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označil za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd, ktorý disponuje právomocou prejednať predmetný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd.

Okresný súd sa s námietkami právneho predchodcu sťažovateľky uvedenými v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 12. januára 2018 nestotožnil, a preto sťažnosť proti tomuto uzneseniu zamietol. Napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 9. marca 2018 nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými v sťažnosti právneho predchodcu sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 12. januára 2018 ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že

z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 15 Ek 92/2017 z 9. marca 2018, a základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2018